

jím a pro ni, jako její pověřence, jak vyplývá z potvrzení žalované ze dne 20. prosince 1919. Tím, že si Antonín P. k této práci přibral Augustina K-a a že se s ním o výdělek dělil, nestal se ještě podnikatelem, ani řídícím podniku ve smyslu §u 29 téhož zákona, nýbrž zůstal dělníkem podléhajícím zároveň s Augustinem K-em úrazovému pojištění. Nezáleží také na tom, že žalovaná o existenci Augustina K-a nevěděla, poněvadž, jak soud procesní na základě provedených důkazů správně dovodil, žalovaná mohla předpokládati a také předpokládala, že Antonín P. sám převzaté práce nezastane. Byla tedy žalovaná jako podnikatelka povinna úraz podle §u 29 cit. zák. ohlásiti. Tvrzení, že se o úrazu dověděla teprve po uplynutí lhůty v §u 29 nov. zn. uvedené, a že ani úraz v předepsané lhůtě ohlásiti nemohla, jest nové, v řízení před prvou stolicí nepřednesené a nelze tedy k němu podle §§ 482 a 504 c. ř. s. přihlížeti, nehledě ani k tomu, že žalovaná úraz neohlásila ani, když tak učiniti mohla. Ohlášení úrazu podnikatelem jest ustanovením §u 29 úr. zák. předepsáno v zájmu a k ochraně práv pojištěného. Neohlášení úrazu mělo za následek, že úrazová pojišťovna žádného šetření předsevzítí nemohla a náhrady poškozeným nevyměřila. Jest tedy toto opomenutí, zaviněné žalovanou firmou v příčinné souvislosti se škodou pro žalobce vzešlou, z čehož vyplývá povinnost žalované k náhradě škody. V tomto směru byla tedy věc nižšími stolicemi správně posouzena a dovolání není odůvodněno. Dovolatelka poukazuje též k tomu, že žalobci sami svou škodu zavinili tím, že svého nároku neohlásili ve lhůtě §u 34 téhož zák. pojišťovně. V tomto směru vyslovil soud procesní, že pro toto opomenutí též na žalobce částečně padá vina, že se jim nedostalo úrazového důchodu, a uznal, že jest každá strana ve smyslu §u 1304 obč. zák. vinnou z polovice a přisoudil proto žalobcům pouze jednu polovici zjištěné škody. Tento výrok prvního soudu, jímž jest vysloveno, že nárok žalobců jest jen polovicí po právu, nebyl vzat žalobci v odpor a žalobcem, spokojivším se s tímto výrokem, nemůže býti tedy přisouzeno více než polovice zjištěné škody. Odvolací soud zjistil, na rozdíl od soudu procesního, že by úrazová renta Anny K-ové činila ročně 960 K, měsíčně 80 Kč, a že by nezl. Jaroslavu K-ovi příslušela renta 60 Kč měsíčně za 2 měsíce a 24 dnu úhrnem jen 168 Kč. Měl tedy důsledkem toho přiznati žalobcům, vzhledem k jejich poloviční vině, jen polovici těchto obnosů. Poněvadž výše náhrady zjištěná odvolacím soudem napadena není a též doba, do které byla renta Anně K-ové přisouzena, zustala nedotčena, byl rozsudek druhé stolice změněn v ten smysl, že se žalobcům přisuzuje pouze polovice škody soudem odvolacím zjištěné a že se v ostatním nárok žalobní zamítá.

Čís. 2153.

S polskou vládou nebyla dosud uzavřena dohoda o vzájemném vykonávání exekučních titulů, jež vyneseny byly soudy druhého státu v území bývalé plebiscitním.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1923, R II 305 20.)

Na základě rozsudku krajského soudu v Těšíně ze dne 17. listopadu 1919, povolil týž soud usnesením ze dne 20. dubna 1920 k vydobytí peněžitě pohledávky Emanuela N-a mobilární exekucí na nemovitosti. Usnesením ze dne 3. června 1920 nařídil okresní soud v Opavě výkon této exekuce. Když tato byla bezvýslednou, navrhl vymáhající věřitel přímo u exekučního soudu znovu výkon exekuce na přihlášení. Tento byl usnesením okresního soudu v Opavě ze dne 3. července 1920 nařízen. Než však přišlo k výkonu, navrhla povinná strana zastavení exekuce jednak proto, že se tu jedná o exekuci na základě cizozemského exekučního titulu, jež měla býti povolena zemským soudem v Opavě, jednak s poukazem na to, že byl dlužný peníz u krajského soudu v Těšíně složen s eventuelním návrhem na odložení exekuce dle §u 42 čís. 3 ex. ř. Dle tohoto eventuálního návrhu povolil soud první stolice odložení exekuce usnesením, jež vymáhající věřitel napadl proto, že povolení exekuce lze odpirati jen žalobou nebo rekurssem, že však k žádosti zavázaného nelze exekuci zastavit. R e k u r s n í s o u d zrušil sám od sebe napadené usnesení i celé řízení jemu předcházejší a vyvrátiv vývody rekursu vymáhajícího věřitele uvedl dále v d ů v o d e c h: Zavázané straně jest přisvědčiti, že tu je cizozemský exekuční titul. Dále dlužno přihlížeti k tomu, že oproti Polsku, v jehož správním obvodu rozsudek byl vynešen, vzájemnost ohledně výkonu exekuce není zaručena. Ačkoliv v době povolení exekuce a nařízení jejího výkonu Československá republika považovala celé východní Slezsko v jeho historických hranicích za své území, byl tehdy Těšínský kraj pod polskou správou. Krajský soud v Těšíně vykonával tedy soudní pravomoc z cizí státní svrchovanosti a rozsudek, tam vynesený, sluší považovati za cizozemský exekuční titul. (Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 15. června 1920, R II 120/20 uveřejněné pod čís. sb. 550.) Na tom nemění ničeho, jakým způsobem jest nyní upravena hranice mezi oběma státy. Jelikož tedy okresní soud v Opavě nebyl příslušným k výkonu exekuce z cizozemského exekučního titulu dle §u 79 ex. ř., jest tu nezhoditelná nepřislusnost exekučního soudu dle §u 477 čís. 3 ex. ř. a §u 78 ex. ř. a kromě toho nevykonatelnost cizozemského rozsudku pro scházející záruku vzájemnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stanovisko, jež zaujal rekursní soud, jest plně opodstatněno odvodněním napadeného usnesení, k němuž se stěžovatel prostě odkazuje. Pokus Nejvyššího soudu, vyvolati v otázce dohodu obou zúčastněných států, minul se s úspěchem. Ministerstvo spravedlnosti sdělilo sem dopisem ze dne 22. prosince 1922, čís. 60030/22, že »k dohodě s polskou vládou o vykonatelnosti exekučních titulů z území plebiscitního dosud nedešlo, ježto polská vláda hájí mínění, že na území plebiscitním působily s jedné strany československé soudy, s druhé strany polské soudy ve skutečnosti jako soudy jednoho nebo druhého státu a dle jeho zákonů, nikoliv jako soudy velkých spojenců — není prý proto právní podklad jich výroku odlišným od výroků jiných soudu jednoho nebo druhého státu zúčastněných na plebiscitě. Toto stanovisko polské vlády

nám oficielně sdělené nasvědčuje tomu, že polská vláda nezamýšlí uznati vykonatelnost exekučních titulů vzniklých na československé části bývalého plebiscitního území. Za tohoto stavu věci není tu podmínek, aby Nejvyšším soudem navrhované řešení otázky vyhláškou vládní ve Sbírce zákonů a nařízení bylo již prováděno.«

Čís. 2154.

Bylo-li usnesení obce, zabírající byt, nejvyšším správním soudem zrušeno, lze se domáhati vyklizení bytu na třetích osobách pořadem práva.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1923, R II 479/22.)

Usnesením bytové komise města O. ze dne 22. března 1921 byly žalobci zabráný z jeho bytu dvě místnosti. K jeho stížnosti bylo zabírací usnesení nejvyšším správním soudem pro nezákonnost zrušeno. Když obec přes to odmítla žalobcovu žádost o vyklizení bytu, podal žalobu na majitele domu o vyklizení zabrané části bytu a o uvedení bytu v předešlý stav. Žalovaný namítl nepřipustnost pořadu práva, s o u d p r v é s t o l i c e námitce vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y: Nade vší pochybnost jest, že zabrání bytu správním úřadem v správním řízení jest správní věcí. Dle názoru soudce jest však též uvedení bytu do předešlého stavu věcí správní, a to vzhledem k povaze a účelu věci a proto, že také pro tuto věc v první řadě mají rozhodovati veřejnoprávní normy a zásady. Nárok, kterého se žalobce domáhá touto žalobou, jest správní věcí, odejmutou pořadu práva. O tom, že se jedná o správní věc, svědčí ta okolnost, že dle zákona ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n. o mimořádných opatřeních bytové péče a sice dle §u 14 (2) tato věc jest nyní výslovně správnímu úřadu přikázána. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu, by ji projednal a rozhodl. Důvody: V tomto případě žádá žalobce na žalovaném vrácení obytných místností, zabraných dne 16. března 1921, poněvadž nálezem správního soudu ze dne 5. října 1921 toto zabírající rozhodnutí bylo zrušeno jako nezákonné. Kdyby se jednalo pouze o to, aby právní účinky pravoplatného správního nálezu (zrušení záboru bytu) byly uskutečněny proti osobě, jež v předešlém správním řízení byla zúčastněna jako strana, byly by k tomu povolány pouze příslušné správní úřady a nebylo by přípustno, by tyto otázky byly vznášeny na civilní soudy pod formou soukromoprávního poměru (srovnej Pražák: Spory I. str. 102 pozn. 14 a 16; Tetzner: Administrativní řízení str. 595). Jinak má se věc, odvozuje-li se soukromoprávní účinek z neplatnosti správního nálezu proti třetím, již nebyli jako strany zúčastněni v předcházejícím řízení správním. Tu mají rozhodovati soudy. V tomto případě žádá žalobce na žalovaném vrácení obytných místností, zabraných nálezem bytové komise, poněvadž tento nález byl zrušen pro nezákonnost. Dle zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n. zabírá bytová komise obytné místnosti pro obce (§ 12, 13 zák.); obec je podmínkem zabraného bytu (práva nájemního), obec může práva toho kdykoli se vzdáti a obec pronajímá